

VZKŘÍŠENÍ

ZDRAVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 68 – březen 2006

Sestry a bratři,

chci vám poděkovat. Jsem totiž velice potěšen, že přijímáte za svou spoluzodpovědnost za naše místní společenství – farnost. Pozoruji, kolik z vás se zapojuje do nejrozmanitějších aktivit, ale i do nepostřehnutelných malých – neméně důležitých – služeb. Vnímám, s jakou chutí jste se ujali nových iniciativ.

Farnost je záležitostí všech jejích členů. Na jejím životě nesou všichni svůj podíl. Kněz má samozřejmě svou nezastupitelnou roli: slouží hlásáním evangelia a svátostmi a pak má úkol být tím, kdo sjednocuje a usměrňuje proud nápadů. Ale jistě nemá být tím, kdo všechno sám vymyslí, udělá a zhodnotí.

Dnešní svět nás utvrzuje v tom, že je důležité být hodně aktivní. Že je třeba přicházet stále s něčím novým, originálním. A k tomu všemu, že je samozřejmě nutné být hodně hlučný. Co není v médiích, to neexistuje, slyšíme často. Naše mentalita je taková. Ani v církvi nejsme jiní. Pokušení aktivizmu bez ducha je vždy přítomno.

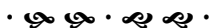
Benedikt XVI. pro svou první encykliku nezvolil nějaké téma abstraktní či objektivní, ale rozhodl se připomenout ono podstatné. Člověk, rodina, farnost, církve, svět se neobnoví jen akcemi, ale mírou Kristovy lásky, která spočívá v drobnostech a která má pronikat všechno naše jednání a konání. Víme to všichni a dělá nám to potíže všem. A ďábel to dobře zná a za tuto Achilovu patu často křesťany dostane. I „dobří křesťané“ se snadno rozhádají.

Když jsem si četl slova Benediktova, chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že se snažil soustředit nás na podstatné. Ne že bychom se neměli snažit o různé aktivity, že bychom neměli o sobě dát vědět, ale vše by měla pronikat ona Kristova míza pozorné, jemné, chápající a služebné lásky.

V nepodstatném různost, v zásadním jednotu, ale ve všem láska.

P. Jenda Balík

PS. Ptáte se, jak mne oslovovat. Ve farnosti byli sami Janové, tak to není snadné. Nechám samozřejmě na vás, zda se přikloníte ke klasickému označení „pan farář“. Kdo chce zvolit jinou formu a chce mě oslovovat křestním jménem, pak může používat „otče Jendo“.

Již ve Starém zákoně nespočívá ono biblické nové jen v myšlenkách, nýbrž v neočekávaném a v jistém smyslu neslýchaném jednání Boha. Toto jednání Boha získává nyní svou dramatickou formu v tom, že sám Bůh jde v Ježíši Kristu za „ztracenou ovci“, za trpícím a ztraceným lidstvem.

Když Ježíš mluví ve svých podobenstvích o pastýři, který jde hledat ztracenou ovci, o ženě, která hledá drachmu, o otci, který jde vstříc marnotratnému synu a objímá ho, pak to vše nejsou pouhá slova, nýbrž výklady jeho vlastního bytí a konání. V jeho smrti na kříži se dovrší ono obrácení se Boha proti sobě samému, v němž se dává, aby pozvedl člověka a zachránil – láska ve své nejradiálněji formě. Pohled na Ježíšův probodnutý bok, o němž mluví Jan, vystihuje, co bylo východiskem tohoto listu: Bůh je láska, jedině tam můžeme shlédnout tuto pravdu. A na základě toho je nyní třeba definovat, co je láska. Na základě tohoto pohledu křesťan najde cestu, jak má žít a jak má milovat...

...Láska k Bohu a láska k bližnímu jsou neoddělitelné: je to pouze jedno přikázání. Obojí však žije z lásky pocházející z Boha, který nás miloval nejdříve. Tak to už není „přikázání“ zvenčí, jež nám předpisuje nemožné, nýbrž zkušenost lásky darované z nitra a ta láska, podle své přirozenosti, musí být sdílena dál. Láska roste láskou. Je „božská“, protože pochází od Boha a sjednocuje nás s Bohem a v tomto procesu sjednocení z nás dělá My, které překonává naše rozdělení a dává nám stávat se jedno, aby na konci byl „Bůh všechno ve všem“...
Benedikt XVI – Deus caritas est

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

✚Společné udílení svátosti nemocných

Pán Ježíš pomáhá každému člověku. Pro některé životní okolnosti je jeho pomoc přímo svátostného charakteru. To se týká vážné nemoci a vysokého stáří. Proto bývá zvykem, že se svátost nemocných uděluje i společně. Tak je možné snadněji Boží milosti čerpat. Proto v neděli 30. dubna při mši svaté v 9.00 bude možné přijmout svátost nemocných i v naší farnosti. Tato svátost nemocnému uděluje zvláštní milost, která mnohem intimněji spojuje nemocného s Kristovým utrpením; dává mu posilu, pokoj, i odvahu a také, je-li nutné, i odpuštění hříchů, jestliže se nemocný nemohl vyzpovídat. Chce-li Bůh, tato svátost umožňuje tělesné uzdravení.

Před přijetím svátosti nemocných je třeba jít ke zpovědi. Stačilo, kdo byl v době před velikonoce.

Kdo k ní může přistoupit: Věřící, který se nemocí nebo stářím začíná dostávat do nebezpečí smrti. Tentýž věřící ji může také přijmout vícekrát, když dochází ke zhoršení nemoci nebo když na něj přijde jiná těžká nemoc.

Rozhodnutí, zda ji přijmout nebo ne, je na vás. Kdo by potřeboval radu, může se poradit s kněžími.

✚Mimořádní přísluhovatelé eucharistie

Několik lidí z naší farnosti se zúčastnilo školení pro mimořádné přísluhovatele eucharistie. (Několik jich ho už absolvovalo v minulosti.) To znamená, že tito naši bratři a sestry byli biskupem pověřeni, aby vypomáhali kněžím v rozdávání eucharistie při mši svaté a s častějším přinášením svatého přijímání nemocným. (Kněz samozřejmě navštěvuje nemocné také, ale nemůže např. každý týden obejít všechny z farnosti.) To umožní častější donášení eucharistie našim nemocným a starým bratrům a sestrám. Takové zvyklosti nejsou nějakou novinkou, ale již v prvotní církvi byly praktikovány.

✚Konkrétně se jedná o tyto ministranty, které již při mších vypomáhali:

Pavel Elis, Karel Kamarád, Zdeněk Krejčí, Pavel Tater, Jaroslav Čech, Karel Duchek.

Dále jde o dvě ženy: Lídu Buriánovou a Lucii Churaňovou.

Školení se zúčastnili i tři muži fokolarini, kteří bydlí v naší farnosti: Dalibor Slavíček, Jan Vrátný a Vít Valtr.

Všem děkuji za ochotu školení se zúčastnit a sloužit.

P. Jenda

✚Pokud máte **doma nemocné**, kteří by přivítali návštěvu kněze, chtěli by se s ním pomodlit a přijmout svátosti, stačí říci a my kněží rádi přijdeme.

✚Velikonoční dílna

V sobotu 8. dubna od 10hod do 13hod se chystáme v učebně zdobit rozličnými technikami velikonoční vajíčka, plést pomlázky a péct a zdobit perníčky. Zveme všechny ty, kteří mají dobré nápady o které by se rádi s námi podělili, i ty, kteří se chtějí něco přiučit nebo si chtějí jen tak velikonočně pohrát.

✚Pout' na pašijové hry

V úterý 11. dubna se koná pout' do Žďáru nad Sázavou na pašijové hry, které každoročně připravuje místní farnost. Účastní se na nich přes 300 farníků. Odjezd 16,30 a návrat 23,30. Cena: 250 Kč. Je třeba se přihlásit v sakristii. Pouť je vhodnou přípravou na Velikonoce pro seniory i pro mladé. Pojede se v případě, že ve Žďáru nebude již sníh.

✚Setkání bývalých katechumenů naší farnosti

Bude v pondělí 1. května po večerní mši svaté. V 19 hodin se v učebně sejdou ti, kdo byli v minulých letech v naší farnosti pokřtěni. Moc se těšíme na setkání s Vámi. Jistě přispěje k prohloubení a vzájemnému obohacení našeho společného duchovního života.

✚Víkend pro děti

Od 6. do 8. května se koná víkend pro děti z prvního stupně. Pojedou s P. Peterem a Lídou do Řevnic. Přihlášky u Lídy nebo v sakristii.

✚Opětovně zveme na jednodenní vincentinskou pouť do Luže v sobotu 13. května. Mši sv. bude celebrovat pan biskup Dominik Duka. Cena je 250,- Kč, můžete počítat i s malým občerstvením. Přihlásit se můžete v knihovně. Zároveň prosíme ty, kteří se již přihlásili, aby co nejdříve zaplatili avizovaný obnos. Děkujeme.

✚První svaté přijímání a dětský den

Děti, které se připraví, přistoupí k prvnímu svatému přijímání v neděli 11. června při mši svaté v 10,30. Odpoledne bude dětský den. Více na dětské stránce.

✚Diskusní fórum na farních stránkách

Zatím poslední novinkou na farním webu (<http://strasnice.lantanet.cz>) je diskusní fórum. Mělo by sloužit ke komentářům některých částí stránek, ale také jako volné povídání na různá témata, jež vás napadnou.

Diskusi naleznete jako odkaz v hlavní nabídce, který vás odkáže na seznam všech založených témat, nebo jako tabulku s přehledem příspěvků týkajících se konkrétního tématu v jednotlivých částech webu. Každý uživatel může přispět svým komentářem k uvedeným tématům, nebo sám může nové téma založit, pokud žádné vhodné již existující téma nenajde.

Jediné, co je potřeba znát je heslo, které se bude jednou za čas měnit a které se vždy dozvíte na vývěškách a ve farním zpravodaji. Pro toto období je zvoleno

heslo „nepomuk“. Vkládání příspěvků pomocí hesla jsme zvolili, aby byla snazší kontrola nad nevhodným obsahem.

Diskusní fórum je jedno z vylepšení, které pro Vás chystáme a doufáme, že další budou následovat k vaší spokojenosti.

Administrátoři farních stránek

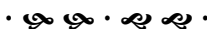
✚**Ucelený přehled** dostupné křesťanských literatury z různých nakladatelství najdete na: www.ikarmel.cz

Oficiální souhrn katolické nauky o víře a mravech (s odkazy na další literaturu) najdete na: www.katechismus.cz

✚**Chemické odborné knihy**, učebnice profesorů VŠCHT a chemické slovníky nabízí zdarma farní knihovna. Jedná se o starší vydání.

✚**Inzerát**

Kdo by měl zájem o levnější rekreační pobyt ve Vratislavicích n/Nisou, může kontaktovat pana Václava Vaňka – tel. 732 666 850. Ubytování je zajišťováno tamějším farním úřadem – bližší informace lze nalézt na internetu na adrese: farnost-vrat.rkc-lbc.cz

Setkání farní ekonomické rady

Ve čtvrtek 9. března 2006 se konalo setkání farní ekonomické rady, na kterém se hodnotila současná ekonomická situace farnosti. Členové se obracejí na farníky tímto dopisem:

Milí farníci,

každý jistě chápe, že i k životu farnosti finance patří. Topíme si v kostele, máme prostory na faře, které využíváme k nejrůznějším aktivitám a to něco stojí. (Jeden zimní měsíc vyjde kolem 35 000 za plyn a elektřinu.) K našemu životu potřebujeme, aby bylo čisto, aby se někdo staral o sakristii atd. Pochopitelně je zde také údržba (všechno stárne, jak jsme viděli v prorezlých bojlerech) a velice důležitá podpora pastoračních aktivit (např. pomůcky pro náboženství, podpora akcí s dětmi a mládeží). K tomu přispíváme na společné úmysly nejrůzněšími sbírkami (např. pro papeže, charitu, školství) a jako všechny farnosti naší diecéze, odvádíme na stavební fond pražského arcibiskupství 10 % ze všech sbírek. (Ne z darů! Z fondu se podporují chudé farnosti, které nemají na to, aby kněz slušně bydlel a na nejnnutnější opravy).

Proč Vám to sdělujeme? Není to proto, že bychom chtěli z peněženek Vás, co přispíváte, získat ještě více. Věříme, že Bůh pomáhá a pokud budeme žít solidní křesťanský život, pošle nám vždy to potřebné. Rádi bychom Vám farníkům, kteří nesete spoluzodpovědnost za život našeho místního společenství, zprůhlednili naše hospodaření: Jsme na tom tak, že máme to, na co si vybereme. A dobře víte,

že dnes stojí vše hodně. Koupit pár kvalitních ubrusů pro kavárničku nebo obnovit dva prorezlé bojlerky není záležitost korun, ale několika tisíc.

Jaké řešení najít? Říká se: Člověče přičiň se, Pán Bůh ti pomůže. Ano, jsme si jistí, že Pán nám dá vždy dostatek pro to, co bude náš život vyžadovat. Na nás je, abychom dělali, co je v našich silách.

Věříme, že každý dává, co může a co vidí jako možné. Proto je třeba hledat další zdroje. Vidíme je především v darech od nejrůznějších firem – jednak těch, které vlastníte a jednak od těch, pro které pracujete. Firma přece může dávat dary a část si jich odepisovat z daní. Proč nevyužít této možnosti?

Milí spolufarníci,

děkujeme Vám za všechny dary. Děkujeme Vám, kteří věnujete i čas a podílíte se na nejrůznějších aktivitách, bez kterých by nebyl možný náš společný život. Vážíme si Vaší obětavosti. Pán Bůh Vám odplatí.

P. Jenda Balík, Karel Duchek, Pavel Elis, Lucie Churaňová, Marie Pešková

Konkrétní čísla za první čtvrtletí:

Průměrně jsme v každém měsíci při sbírkách vybrali 40 000 Kč.

Dary činily 20 000 Kč.

Na úhradu nových aktivit ve farnosti: dva nové bojlerky 6 000 Kč; 20 ubrusů 8 000 Kč; nádobí pro kuchyňku 2 000 Kč; molitany 1 500 Kč; termosky na kávu a čaj 4 500 Kč.

Sbírky účelové:

Na čerčanský hospic jsme poslali 10 400 Kč.

Na Svatopetrský haléř jsme vybrali: 21 800 Kč.

Na Charitu jsme poslali 6 100 Kč.

Základní výdaje:

Dětský jarní tábor byl dotován částkou 15 000 Kč

Nákup materiálu pro mateřské centrum a pro kavárničku 20 000 Kč

Pojištění kostela: 18 700 Kč

Elektrika doplatek a záloha 71 000 Kč

Plánované akce na velké prázdniny 2006

Přihlášky si zájemci vyzvednou v sakristii.

A) Pro mládež (přibližně od 14 do 30 let):

Na kolech po Šumavských hvozdech

Od 2. do 8. července s P. Balíkem, Lídou Buriánovou a mládeží projedeme celou Šumavu. Každý den bude také duchovní program. Nebudeme bláznit, tak se nebojte přihlásit.

Tradiční Slovensko netradičně

Od 29.7. do 6.8. se koná cestování po slovenských horách. Bude to stát za to, protože máme zamluven domeček v Roháčích v Zuberici. A hlavně: program bude vhodný jak pro nenáročné, tak se najde i něco pro „radikály“. Mládež doprovází P. Balík a P. Kováč.

B) Tábor pro školní děti

Od 21. srpna do 1. září zveme děti na skvělý tábor, který povede P. Jan Houkal a Lída Buriánová. Koná se v Jitřavě a bude stát za to! Je omezená kapacita, proto s přihláškami neváhejte.

● NÁZOR

Poznámky k článku doc. Saka v minulém VZKRÍŠENÍ č. 67.

Když jsem si potřetí, a tentokrát pomalu a pečlivě, přečetla rozbor doc. Saka o současném a výhledovém trendu myšlení a života dnešní mládeže, napadlo mě: Jak můžeme my, jejichž potencialita se začíná blížit k nule, přispět nebo alespoň nekazit úsilí odborníků i praktiků, kteří se snaží přesvědčit dnešní sekularizovanou mládež, že život je víc než „chtít, mít a užít si“ a pomáhají jim najít životní směr, který by odolal nebo usměrnil vliv dekultivačních tlaků, zejména vliv medií.

Trend, který je odborně líčen v článku, vidíme laicky, ale zblízka, ve vlastních rodinách i v okolí. My všichni, i ti, co rodiny nemají, bychom si měli uvědomit, že jestli „složíme ruce v klín“ a budeme lamentovat „ach, ta dnešní mládež“, nic tím nespravíme. Tak jak na to?

Předně musíme být mnohem tolerantnější vůči mládeži než jsme byli ve svých středních letech, když jsme vychovávali nebo sledovali výchovu jejich rodičů. Mladí jsou vzdělanější nejen školami, ale i díky těm často a po právu proklínaným mediím.

Jsou sebevědomější, ale tím také citlivější na různé rady a „moudra“, které je velmi dráždí, a jen ti, co nás velmi milují, nám to rovnou neřeknou nebo se ohradí jen mírně.

Mladí jsou rychlejší nejen v chůzi, ale i v myšlení, to musíme respektovat a nevykládat jim stále dokola, jak to za našich mladých časů bylo všechno lepší. Na druhou stranu zase někteří mladí rádi vyslechnou naše osobní zážitky z let německé okupace a komunistického režimu a porovnají je s tím, co jim předkládá k věření škola a televize.

A pokud jde o náboženství (víra je milost), chceme-li být užiteční, musíme svou víru inzerovat jen svým životem, laskavostí, láskou ke své rodině i ke svému okolí a ne proklamováním zásad a přikázání, podle kterých sami dokonale nežijeme. Láska je to, co chybí nejen mládeži.

A pak ve skrytosti prosme upřímnou modlitbou za jejich dobro a poznání správné cesty, třeba i podle jejich přání a ne podle našich představ. Děkuje Bohu, že je máme, že jsou zdraví, že přemýšlejí, že chtějí být dobrými, užitečnými lidmi a mít lepší svět. A že nás snášíjí i s našimi chybami.

JaN

● STALO SE

NESMÍRNÝ POBYT VESMÍRNÝ

V neděli 12. února po obědě jsme se sešli před strašnickou farou, abychom se společně odebrali na prázdninový pobyt na hory pod hlavním vedením P. Jendy Balíka a Lídy Burianové. Po té, co jsme naložili všechny tašky a kufry a samozřejmě nezbytné lyže a boby, jsme se i my děti mohly nalodit do autobusu. Zamávaly jsme a poslaly poslední pozdravy rodičům stojícím kolem autobusu a hurá směr Deštné v Orlických horách. Díky malým raubířům utíkala cesta rychle a tak jsme se nestačili ani rozkoukat a už jsme byli na místě. Domov nám měla na týden nahradit chata Vesmír, diecézní centrum života mládeže. A jelikož, jak všichni víte, se Vesmír nenachází při zemi a autobusem se tam nedostanete, museli jsme kus cesty šlapat pěkně po svých do kopce. Po nějaké době se nám otevřel výhled na kostel sv. Matouše, který byl především pro ty malé záchytným bodem, protože byli utěšováni slovy: „Už jen kousek, tam za tím kostelíkem.“ A pak jsme se dočkali. Dorazili jsme do Vesmíru. S otevřenou náručí nás přivítal celý vesmírný tým v čele s katolickým knězem Pavlem Rouskem.

Sněhu bylo dostatek, takže každý měl možnost vyžití v tom, co ho baví. Snad všichni si pořádně užili sjezdovek, běžek, bobů či procházek na čerstvém vzduchu. A abychom se ani v podvečerních hodinách na chatě nenudili, byl nám připraven program. Díky právě probíhající olympiádě se nesl celý týden v podobném duchu.

Říkáte si, že náš pobyt se jeví až příliš ideální? Na první pohled ano. Co by si člověk mohl víc přát než pobyt na čerstvém vzduchu, v krajině zabalené sněhovou čepicí a v kolektivu lidí, kteří vám jsou ochotni s čímkoliv pomoci a poradit? Jedinou komplikací tohoto pohádkového týdne bylo ochorení některých účastníků. Takže i u nás ve Vesmíru se vyskytly pozemské bacily. Naštěstí za vydatného opatrování „tetou“ Lídou jsme překonali zákeřné bacily, kteří nám chtěly překazit prázdniny.

Všechno hezké musí jednou skončit, aby něco dalšího skvělého mohlo začít. Takže i my jsme se museli po týdnu chystat na cestu domů. Mladší děti už se těšily domů zejména na rodiče, ale mě se domů vůbec nechtělo. Nechtělo se mi vracet se z vesmírných výšin zpátky na zem.

Ale stalo se tak, v sobotu v 7 hodin večer jsme byli zpátky v Praze. Bylo to neuvěřitelné, dopoledne jsme ještě byli na lyžích ve sněhobílém království a teď zase v Praze, kde po sněhu nebylo ani památky. Ale už dost té nostalgie, vždyť se určitě na podobnou akci za rok zase dostaneme. Už teď se moc těším!

Hanka Lifková

PRÁZDNINY VE „VESMÍRU“ (trochu jinak)

Byl pravý zimní den, když jsme se v neděli odpoledne rozjeli. Večer jsme byli na chatě Vesmír. V pondělí šla většina na běžky na Velkou Deštnou. Když jsme se vrátili, byla mše a dobrý program. Úterý bylo výhradně sjezdové, večer byla mše a nutno ještě dodat, že každý den byla jedna olympijská disciplína, bohatý večerní program, kromě středy a soboty každé den byla mše. Středa byla vcelku běžková. Čtvrtek byl spíš sjezdový, ale byly horší podmínky. Sníh byl stejně jako v pátek mokrý. Pátek byl běžkařský, jedna skupina šla na rychlejší a druhá na pomalejší běžky. V sobotu, když bylo sbalíno, bylo vyhodnocování pěti vesmírných soustav – pěti družstev za všechny hry. Pak někteří šli na krátký běžecký okruh a někteří šli na sjezdovky. Sjezdaři přišli už rovnou k autobusu a ti počkali na ostatní a pak se jelo už před kostel. Moc se mi to líbilo.

Lukáš

AHOJ VŠICHNI!

Také vzpomínáte na karneval?

Mně se tam moc líbilo.

Nejdřív nás přivítal Večerníček a rozdělil nám úlohy. Kdo je splnil, mohl tancovat. Nevěděla jsem, jestli mám jít dřív za vílou Amálkou, za Vodníkem, Krtečkem nebo Bobem a Bobkem. Všichni měli pro nás připraveny super soutěže!!

Kolem mě poskakovaly bezva masky. Nejvíc bylo princezen. Soutěž masek ale nakonec vyhrál kuchtík a rytíř. My princezny jsme byly třetí.

Přišli se na nás podívat také oba dva naši faráři. No, to jsme teda koukali.

Těším se na příští rok.

Nikol Rážová - 1. A

DOBRÁ VĚC SE PODAŘILA!

V neděli 5. března jsme s manželem poprvé zavítali po ranní mši svaté do farní kavárny. Přivítala nás milá obsluha s vonící kávou a dobrou bábovkou. V příjemném prostředí jsme si popovídali s přáteli i s panem farářem a kaplanem Peterem. Je prima, že už nemusíme postávat po mši svaté před kostelem, ale můžeme využívat naši farní kavárničku. Všem, kteří ještě s návštěvou váhají, bychom chtěli říct: přijďte a uvidíte!

Věra a Pavel

P.S. Ozve se neznámá hospodyňka, která tuto neděli přinesla do kavárny výbornou "argentinskou" bábovku? Z té dobroty totiž nezbyl ani drobeček.

Nikdo neví, o jakou paní se jedná, všichni ale ví, že by chtěli recept, aby si ji mohli upéci i někdy sami doma. Děkujeme.

FARNÍ MATEŘSKÉ CENTRUM JE OTEVŘENO!

Ve čtvrtek 9. března zahájilo farní mateřské centrum svůj provoz. Prvního setkání se kromě paní Lídy Buriánové a otce Jana zúčastnilo 5 maminek a 7 dětí (+ 1 v bříšku) ve věku od 6 měsíců do 4 let.

Rádi bychom pozvali i další maminky s malými dětmi k setkávání a vzájemnému sdílení nad radostmi a někdy i starostmi věřících maminek.

Mateřské centrum funguje v místnosti, která slouží také jako učebna náboženství a jako farní kavárna. Je otevřeno každý čtvrtek od 9.30 do 11.30 hodin (případně dále).

Nebude chybět krátká modlitba, písničky s kytarou, témata z duchovního života, výchovy a rodičovství. Pro děti je připravena spousta hraček.

Stačí vzít sebe, Vaše dítě nebo děti a přezůvky.

Milé maminky, přijďte mezi nás, těšíme se na Vás!!!

Děkujeme všem dárcům, kteří farnímu mateřskému centru darovali hračky!

Mirka Robová

MINISTRANTSKÉ SETKÁNÍ v Kralupech n/Vltavou

V sobotu 11. 3. 2006 proběhlo ministrantské setkání v Kralupech nad Vltavou, kterého se zúčastnila i naše farnost. Sraz strašnických ministrantů byl v 7 hodin před naším kostelem a odtud jsme se vydali na Masarykovo nádraží. Z nádraží jsme dojeli až do Kralup. Krátce po našem příjezdu dorazili i ministranti z ostatních farností, v tamějším kostele se konal nácvik na mši a poté i mše samotná. Tohoto setkání se kromě naší farnosti zúčastnili ještě ministranti z Holešovic a z okolí Prahy. Byli s námi 3 kněží, a to: P. Marek Miškovský, P.

Jaroslav Miškovský a P. Vít Uher. Po mši proběhl na faře dopolední program, kdy kněží mluvili k ministrantům o době postní. Mladší ministranty vedl P. Marek Miškovský spolu s Jaroslavem, starší měl P. Vít Uher. Po dopoledním programu následoval oběd, po něm menší testík na dobu postní a po něm jsme se všichni přesunuli do tělocvičny. Hráli jsme fotbal, florbal a ping-pong. Okolo 4. hodiny jsme vyrazili k nádraží, kde jsme se se všemi rozloučili a odjeli zpět do Prahy. Cesta zpět proběhla v pohodě a z Masarykova nádraží jsme se vrátili tramvají zpět ke strašnickému kostelu. Všichni se už těšíme na další ministrantské setkání.

Strašničtí ministranti

● TVÁŘE NAŠÍ FARNOSTI

Když jsem se před několika roky paní Lucie Churaňové, zeptala, zda by souhlasila s rozhovorem pro zpravodaj, bylo mi řečeno, že jsou ve farnosti daleko zajímavější lidé než je ona a hned mi jich několik vyjmenovala. Tím náš hovor na toto téma skončil.

Nedávno jsem v novinách objevila dotazník, jehož autorem je Marcel Proust, na otázky se odpovídá co nejstručněji a z odpovědí zaručeně poznáme pravou povahu dotazovaného. Hned jsem si vzpomněla na paní Lucii, na její pohotovost a schopnost reagovat rychle a vtipně na cokoli v tudíž určitě i na otázky výše zmíněného dotazníku. Prý trpělivost přináší růže, no jak komu, mě vynesla odpovědi paní Lucie.

Z čeho máte největší strach

Že zapomenu, co jsem slíbila

Jaká vlastnost vám na sobě nejvíc vadí

Zbrkllost

Jaká vlastnost vám nejvíc vadí na ostatních

Nespolehlivost

Jaký je váš nejoblíbenější hudební skladatel

Antonín Dvořák, Petr I. Čajkovskij

Kdo jsou vaši nejoblíbenější básníci

B. Reynek, Ch. Morgenstern, F. Halas

Kde byste nejraději žila

Doma

Jak byste chtěla umřít

Ve smíření s Bohem a lidmi

Na co byste nejvíc chtěla mít talent

Najít vždy správná slova ve správnou chvíli

Jak si představujete dokonalé štěstí

V nebi

Kdo jsou vaši nejoblíbenější malíři

El Greco, Antonín Chittussi

Jaká je vaše nejtypičtější vlastnost

Neustálé vyvíjení činnosti, někdy i zbytečné

Jaký je váš nejoblíbenější pták

Vrabec

Jaká je vaše nejoblíbenější barva

Modrá - azurová

Jakou kytku máte nejradši

Netík

Čeho si nejvíc vážíte na svých přátelích

Spolehlivosti

Kdo jsou v reálném životě pro vás hrdinové

Členové mé rodiny, že to se mnou vydrží

Pro které chyby máte největší pochopení

Zapomnětlivost – sama stále zapomínám

Jakou vlastnost máte na sobě nejraději

Neumím určit

Co vám vadí ze všeho nejvíc

Neplnění slibů

Jaký je momentální stav vaší mysli

Vyrovnaný

Jaké je vaše motto

Ora et labora

Děkuji za věnovaný čas. Marie Mocová

JSME DOBŘE PŘIPRAVENI PŘIJÍMAT BOHA A JEHO DARY? Nad knihou Léona Bloye “Chudá žena”.

Román Chudá žena je podle mého názoru v první řadě knihou o *křesťanském obrácení*. Příběh prosté ženy Klotyldy je zpočátku smutné všední vyprávění o lidech v bídě kdesi na pařížském předměstí. Dokonale šedá beznaděj však není bez konce, do děje náhle zasáhne světlo Božího milosrdenství, naděje, jakési “prozření”, rozpoznání skutečných duchovních i mravních hodnot. A život hlavní postavy románu se rázem docela mění.

“Pane Gacougnole,” začala vážně, “mám opravdu za to, že jste mi vstoupil do cesty z vůle Boží. Věřím v to hluboce. Jsem také přesvědčena, že nikdo nikdy neví, co vlastně dělá, ani proč to dělá. Můj život je smutná pláň, kde stále prší...” Takové prosté obrazy, s nimiž se tak často setkáváme v knihách mystických spisovatelů, se z ní řinuly samy, aniž chtěla, aniž o tom věděla. Leckdy však používala podivných slov: *“Hledala jsem lásku, jako hledají žebráci zmije.”* - *“Když jsem udeřila pana Chapuise, měla jsem pocit, že mi roste v srdci dub”. A to bylo všecko. Průzračná řeka tekla dál háji nebo mýtinami jejího vyprávění...*

Tváří v tvář Bohu a jeho lásce si příliš jasně uvědomujeme vlastní nedostatečnost, nehodnost, nepřipravenost přijmout veliké Boží dary. Jak ostatně sama Klotylda naloží s milostmi, kterých se jí dostalo v hojně míře? A byli bychom sami schopni otevřít se Bohu, kdyby stejně naléhavě zaklepal i na naše srdce? Většinou jsme bohužel lidé setrvační ve svých zvycích, tužbách, slabostech, v zajetí sebe sama.

I Klotylda je v prvních dnech svého nového života bezradná, šťastná sice, ale vlastně neví, a trochu se obává, co bude dál. *“Byla blažená, lhostejná k údivu, který budila v penzionu, nemohla uvěřit, že by nynější stav mohl být něčím jiným, než osvěžující zastávkou, pomíjivým rozmarem osudu, který ji přestal na chvíli soužit, aby si pohodlně mohl nabrousit své hezoučké nože...”*

Tedy Bůh nás obdarovává, ale jsme připraveni přijímat jeho dary? Jistě nás zná a předem ví, že nebudeme zcela schopni, připraveni, přesto se znovu a znovu nabízí, znovu a znovu se k nám trpělivě sklání a čeká: snad tentokrát jej přece jen nezklameme? Odkud získáme vše dobré, ne-li od Něj?

Román Chudá žena je však ještě něco víc než jen pouhý, podivuhodný příběh. Jsou tu zařazeny úvahy o náboženských otázkách (např. o andělech, o La Salette, o církvi), diskuse o umění (např. o renesančním malíři Raffaelovi), filozofické úvahy (např. o utrpení zvířat), citáty z životopisů světců (celá jedna kapitola cituje ze spisu “Nebeských zjevení sv. Brigity), najdeme skryté autobiografické odkazy... Podivuhodný, mnohovrstevnatý román. Jakoby pro čtenáře byla uchystána bohatá literární hostina o mnoha chodech, se zákusky, s ochutnávkami

řady exotických jídel... S překvapením čteme mnohé sarkasmy a bonmoty - často až nepříjemně ostré, ale jak hluboce upřímné! A ještě jedna podivuhodná věc: ačkoli román byl napsán už před více než sto lety, nedá se říci, že by “zestárl”, naopak jeví se mi stále oslovující a nesmírně aktuální, s mimořádnou schopností *vyburcovat naši touhu po Bohu, naši vnímavost pro Boha.*

Máme tedy jistě před sebou oduševnělé, inteligentní čtení... Není to ovšem četba snadná, to v žádném případě. Jsou snad určité knihy, a tato k nim jistě patří, které míří výš, než jsme zvyklí. Až při opakovaném čtení tu nalézáme a chápeme víc a víc z obdivuhodného poselství, které je současně skvělou obhajobou křesťanské víry.

Vytrváme-li poctivě až do posledních stránek, kniha nám pomůže otevřít opravdu netušené obzory a hlubiny tajemství, v nichž už po dva tisíce let má křesťanství své pevné základy.

– av –

● AHOJ DĚTI,

---

už jste se někdy zaposlouchaly, jak krásně vyzvání zvony našeho kostela? Jsou slyšet až u vás doma?

Kostel je velkým znamením, že je mezi námi Bůh. Je to dům Boží mezi domy lidí, je nejkrásnější a nejdůležitější stavbou v širokém okolí. Bůh tu bydlí s námi. Boží hlas by ale měl zaznívat také mimo kostel.

Zvony jsou právě znamením Božího hlasu, jehož poselství se bezmezně rozléhá do dále.

Na zvonici naší fary jsou zvony dva, větší se jmenuje Maria, druhý, menší, Václav. V roce 1972, na svátek Nanebevzetí Panny Marie, byly posvěceny a od 17. listopadu pak pravidelně vyzváněly. Původně v neděli svolávaly ke slavení mše svaté. Jinak se zvonilo každý den v poledne.

V kronice naší farnosti je zmínka o tom, že strašnické zvony měly jednou namále. 17. srpna 1974 se prý odpoledne nad Prahou přehnala velká vichřice, která smetla střechu zvonice i s křížem a odnesla ji až na silnici. Zvony vydržely - neulétly.

Otec Marian pravidelně v neděli v poledne zvoníval. Pak strašnické zvony na nějaký čas utichly. Letos v lednu se opět jejich hlas rozezněl a nese se široko

daleko. Otec Peter totiž tradici zvonění obnovil. Zodpovědného úkolu se ujali zvoníci Mirek Majer a Zuzka Provazníková. A je to dobře.

Polední zvonění se nazývá Anděl Páně. Je to modlitba k Panně Marii. Připomíná nám poslušnost Panny Marie, když jí archanděl Gabriel navštívil a zvěstoval poselství, že si ji Bůh vyvolil, aby se stala Matkou Božího Syna.

Jednou v roce ale všechny zvony na světě utichnou. Je to o velikonočních svátcích. Kostelní zvony zní naposledy při mši svaté na Zelený čtvrtek a pak se odmlčí až do velikonoční vigilie – říká se, že „zvony letí do Říma“.

Využila jsem příležitosti a požádala otce Jana Houkala, který právě teď v Římě studuje, aby to tam vypátral a napsal nám, jak to s nimi vlastně je.

POHÁDKA NEJEN PRO DĚTI

O dvou zvonech

aneb

Proč zvony odlétají do Říma

Máte rádi zvony? Myslím, že ano. Snad všichni lidé je mají rádi, protože komu by se nelíbilo, jak majestátně odbíjejí. Každý z nás také ví, že když chce slyšet jejich zvuk, je nejlépe přijít někam ke kostelu a tam čekat, až se z věže nějaký ten zvon rozezní. Je ale několik málo dnů v roce, kdy bychom čekali marně. Od Zeleného čtvrtku do velikonoční noci. Říkává se, a každý z nás to už asi někdy slyšel, že v těchto dnech zvony odletěly do Říma. A tak bychom si mohli možná po právu představovat, že v Římě v těchto dnech musí být k vidění spousta zvonů z celého světa a že jich tu bude tolik, že ve městě snad pro samé zvony nebude ani k hnutí. Já jsem si to samozřejmě myslel také. Jenomže, a to jsem byl před lety v Římě o Velikonocích dokonce dvakrát, jsem tu žádné kromě těch římských neviděl ani neslyšel. Ne že bych byl toho názoru, že mohu všechno vidět nebo slyšet, ale takového množství zvonů bych si přeci jen už asi všimnout musel. Musí to všechno být trochu jinak. Rozhodl jsem se, že na to zkusím přijít. Nikdo z těch, kterých jsem se ptal, mi to vysvětlit nedokázal, ale jeden starý zvonář mi vyprávěl docela zajímavý příběh:

Kdysi v dávných dobách žil v jednom nevelkém království starý moudrý král. Měl dva syny, dvojčata. Protože už cítil, že se blíží konec jeho života, chtěl ještě před svou smrtí uspořádat, jak to bude s jeho královstvím, až umře. Bylo třeba, aby vybral jednoho ze svých synů a předal mu vládu. Protože měl ale oba stejně rád a protože se navíc oba narodili v ten samý den, nemohl se rozhodnout, komu z nich královskou korunu svěří. Měl strach, aby se po jeho smrti nezačali mezi sebou přít, proč jeden dostal a druhý ne. A protože byl opravdu moudrý,

rozhodl se, že kralování předá oběma. Zemi rozdělil na dva stejné díly, na severní a na jižní, a každému ze synů svěřil jeden. Brzy na to v pokoji zemřel.

Každý se ujal vlády po svém.

Bratr, který dostal severní část země, se brzy stal slavným králem. Nejprve se pustil do velkého zvelebování svého království. Pustil se do velikého stavění, staré domy nechal zbořit a postavil nové, zakládal nová města, nové vesnice a snažil se udělat vše, jak si myslel, že se to bude lidem líbit. Pak se rozhodl, že pro svou zemi získá nová území, a tak zřídil vojsko, které snadno přemohlo okolní vládcy a vzalo si jejich zem. Všichni lidé v království sice museli pořád pracovat, protože král, aby neztrácel čas, zakázal jakoukoli radost a zábavu. Nikdo však netrpěl hladem a všichni se měli dobře. Proto není divu, že vždy, když král zavítal mezi své poddané, všichni před ním padali na kolena a děkovali mu. Měl z toho vždy velkou radost a později to dokonce nechal vyhlásit jako povinnost, aby náhodou někoho nenapadlo na to zapomenout. Ne všem se to však líbilo, protože ne každému se chtělo stěhovat ze staré chalupy, ne každému se chtělo opustit všechny obyčejné radosti a ne každému se chtělo jít do války. Jenže král se jich na to neptal a protestovat nahlas dovoleno nebylo. Pokud to někdo přeci jen zkusil a doneslo se to králi, musel se takový člověk i s celou svou rodinou do měsíce vystěhovat. Postupem času se toho raději nikdo ani neodvažoval. A tak byl v zemi pořádek.

V jižním království to bylo jiné. Tamější král se také snažil království zvelebit, jak mu síly stačily, také stavěl a opravoval, ale všechno to šlo mnohem pomaleji než u jeho bratra na severu. Se svými poddanými se totiž o všem radil, ptal se jich, jak se jim to či ono líbí nebo zase nelíbí, takže někdy dlouho trvalo než se na něčem dohodli. Když někdo něco opravdu nechtěl, tak ho k ničemu nenutil. A mohlo se i protestovat a nikdo se kvůli tomu stěhovat nemusel. Lidé samozřejmě pracovali, bez práce to nejde, ale radost zakázaná nebyla a lidé si mohli aspoň na jeden den vždy odpočinout. Království se nijak nezvětšovalo, protože král viděl, že se do války nikomu nechce. A tak se stalo, že tento z královských bratří se nikdy nestal slavným králem, jeho země nikdy nebyla tak bohatá, vždycky tam bylo trošku nějakého toho nepořádku, ale lidé mu přesto děkovali, i když se to nikdy žádným královským zákonem nestalo.

I stalo se, že oba královští bratři zemřeli ve stejný den, tak jako se ve stejný den před mnoha lety narodili. A oba také spolu přišli před Boží soud. Bůh, když před něj předstoupili, se jich zeptal, kdo z nich si myslí, že na něj v nebi čeká větší odměna. Slavnější z bratří hned sebejistě odpověděl, že podle zásluh to musí být dozajista on. Bůh se usmál a ukázal jim dva zvony. První z nich byl veliký, mocný a celý nazdobený. Druhý byl malý a obyčejný. Bůh pak řekl slavnému králi: „Tak si vyber jeden ze zvonů, který si myslíš, že tě představuje.“ On neváhal ani chvíli a vybral si velký, krásný zvon. Na druhého bratra zbyl ten malý a obyčejný. Potom Bůh pokračoval: „Teď své zvony rozhoupejte. Ten, jehož

zvon bude lépe znít, smí vejít do nebe jako první a bude mít větší odměnu.“ A tak oba bratři své zvony rozhoupali. Malý zvon se brzy rozezvučel krásným a jasným tónem. Velký však ze sebe nevydal ani hlásku. A tak slavný král houpal, houpal, ale stále nic. Když už byl z toho celý vyčerpaný, obrátil se na Pána Boha: „Cos mi to dal za zvon? Vždyť ani hlasu nevydá?“ začal si stěžovat. Bůh se jen posmutněle usmál a odpověděl: „Sám sis ho vybral a vybral sis dobře. Jaký život, takový zvon. Cosi důležitého tomu tvému zvonu chybí. Běž se do něj podívat a snad pochopíš.“ Král šel a podíval se dovnitř zvonu a velmi se ulekl. Ve zvonu chybělo srdce. A bez srdce ani sebekrásnější a sebevětší zvon nemůže nikdy znít. V tu chvíli král pochopil.

Myslím, že už jsem také pochopil, proč zvony „odlétají do Říma“ a proč se na Velký pátek odmlčí. Protože jsme často jako onen slavný král. Děláme spoustu věcí, třeba i dobrých, ale chybí nám to nejdůležitější, srdce. To totiž ztrácíme vždy, když se začneme chovat podobně jako on. Když začneme věci dělat jen podle svých nápadů a vůbec se neptáme druhých, co by chtěli oni. Když nám začne jít jen o pochvalu a slávu a bez odměny neuděláme nic. Když, jakmile si někdo začne myslet něco jiného než my, rychle se ho zbavíme. To všechno je ale hřích. Je to hřích, který nám brání nejenom vejít do nebe jako první, ale někdy nám může zabránit vejít do nebe vůbec.

A hlavně to byly naše hříchy, které ukřižovaly Pána Ježíše. Možná právě proto zvony na Velký pátek mlčí. Aby nám ukázaly, že v nás není srdce.

Někdy je mnohem lepší být jako ten méně slavný král. Udělat třeba méně, ale za to mít při tom druhé rád. Jednat tak, aby z toho měli radost druzí a ne jenom my sami. To je znamení, že nám srdce zůstalo a že v nás bije.

Zvony máme rádi. Nyní bychom je možná mohli mít rádi ještě více a mnohem radši bychom se mohli zaposlouchat do jejich hlasu. Kéž ale vždy, když uslyšíme zvuk zvonů, si vzpomeneme, že zní jen proto, že mají srdce. Pokud by je neměly, i kdyby byly sebekrásnější, nejsou k ničemu.

Je dobře, že se zase už ve Strašnicích v neděli v poledne zvoní. Tak se někdy zaposlouchejme.

P. Jan Houkal

Plánované akce pro děti:

Velikonoční prázdniny

Svěcení olejí v katedrále – na Zelený čtvrtek 13. dubna v 9 hod.

Sraz v 8 hodin před farou nebo v 8,45 před katedrálou

Návrat ve 13 hod. před faru

Nezapomeňte jízdenky nebo tramvajenku

Máme rezervovaná místa, abychom dobře viděli.

Děti, přihlaste se v sakristii, abych mohla zamluvit dostatečné množství míst.

Teplé oblečení s sebou!

Apoštolská nunciatura a Křížová cesta – na Velký pátek 14. dubna dopoledne

Pan nuncius Diego Causero se těší na naši návštěvu. Jsme pozvaní na 10. hodinu
Odtud je to jen kousek přes Vltavu na Petřín, kde se pomodlíme Křížovou cestu
Sraz v 9 hodin před farou

Návrat ve 14 hod. před faru

Nezapomeňte jízdenky nebo tramvajenku

Děti, vezměte si malou postní svačinu a pití, tentokrát si nějakou dobrotu odepřeme

Dobře a teple se oblékněte, na Petříně to často pěkně fouká

Prodloužený víkend v Řevnicích – pro děti školou povinné, s otcem Peterem a Lídou Buriánovou

od soboty 6. května ráno do pondělí 8. května večer.

Zájemci obdrží bližší informace a přihlášku v sakristii

Dětský den

oslavíme v neděli 11. června společně s dětmi, které dopoledne na dětské mši svaté přistoupí k prvnímu svatému přijímání.

Sportovní odpoledne bude od 14,30 - za slunečného počasí na hřišti gymnázia Minerva (vchod postranní brankou z ulice Nučická) nebo za deště v tělocvičně ZŠ Brigádníků – nutné přezutí do tělocvičny.

Kluci, nezapomeňte si připravit kvalitní pomlázky a děvčata zas pěkně zdobená vajíčka. Můžete přijít v sobotu 8. dubna od 10 hodin do učebny a tam si všechno spolu s ostatními vyrobit. Budeme péci a zdobit perníčky a upečeme i velikonočního beránka.

Milé děti, přeji Vám i Vaším rodičům požehnané velikonoční svátky, ať ty Vaše zvonečky stále radostně cinkají.

Lída

● TIP NA VÝLET

Za krásami historických památek

V loňském roce se konaly oslavy trvání 300 let povýšení Zlonic ve Středočeském kraji na město.

Z Prahy jsme cestovali pohodlně vlakem přes Kralupy nad Vltavou a Slaný do místa konání oslav Zlonic. Bohužel po příjezdu byl zlonický kostel Nanebevzetí Panny Marie, dominantní barokní stavba z let 1727-1735 K. J. Dienzenhofera, uzavřen.

Vydali jsme se směrem k další městské barokní stavbě, rekonstruovanému bývalému špitálu, nyní Památníku Antonína Dvořáka. Stálá expozice nás svými sbírkami mile překvapila.

Antonín Dvořák (1841-1904) žil ve Zlonicích od roku 1854, kdy byl tatínkem poslán se vyučit řemeslu řeznickému a německému jazyku.

Příchodem do Zlonic mladý Antonín poznává místního varhaníka A. Liehmana, je okouzlen impozantní barokní stavbou kostela a chrámovou hudbou. Antonín Dvořák ve Zlonicích navštěvuje německou třídu, ale výsledky jeho učení německého jazyka jsou chabé. Zato vyniká v Liehmannově hudební škole, učí se zde na housle, violu, klavír a varhany. Učitel Liehmann brzy objevuje nadání svého žáka.

Ve Zlonicích byla na vysoké úrovni nejen hudba chrámová, ale i na místním zámku hudba zámecká, provozovaná díky zámeckým úředníkům a A. Liehmannovi. I zde mladý Antonín nachází uplatnění, nejdříve jako spoluhráč v kapele A. Liehmana, později též jako komponista.

Na konci školního roku 1856/1857 přechází Antonín Dvořák do České Kamenice zdokonalit se v jazyce německém. Na Zlonice nikdy nezapomíná. Ve své opeře Jakobín A. Liehmana ztvární v postavě učitele Bendy, jeho dcerušku, ke které pociťoval mladistvou náklonnost, v Terince.

První symfonii E-moll z roku 1865 nazval Antonín Dvořák Zlonické zvony.

Antonín Dvořák byl člověk hluboce věřící, za vše Bohu děkoval a pokládal své nadání za velký Boží dar. Jeho díla obdivuje celý svět, Stabat Mater znějící převážně ve velikonoční době je toho dokladem.

Ve Zlonicích působili další podnikaví lidé, o kterých se lze v Památníku dočíst.

Marie Beková

Literatura: Z. Dvořáková

„Stezkami domova a inspirace“.

● PŘIŠLO NÁM POŠTOU...

OSUDE, OSUDE

Svého přítele jsem poznal v dětství. I když se narodil jinde než já, protože jeho rodiče zrovna někam putovali, vrátili se nakonec do mého rodného městečka v Palestině a bydleli nedaleko od nás. V našem městečku jsou všechny domy skoro stejné. Vypadají jako hliněné kostky nalepené jedna na druhou v různých úrovních, takže tvoří terasovité kaskády. Chrání své obyvatele od veder, které v mé galilejské otcině panují víc než dost.

Ploché střechy jsme využívali jako kluci k různým hrám, mezi než patřila oblíbená hra na dobývání nových teritorií. Většinou se to neobešlo bez křiku paní

domu a rozbitého květináče s olivou nebo píní. Po úspěšném dobytí nového území jsme se obvykle zpocení a žízniví uchýlili do domu mého přítele. Byla to úplná oáza klidu a míru. Jeho matka na nás byla přívětivá a vždy připravila pohoštění pro unavené malé bojovníky. Nikdy nechyběla čerstvá chladivá voda, ovoce, datle a fíky a pár pšeničných placek. Spokojeně jsme se rozvalili na koberečcích, labužnický ochutnávali podané laskominy a vzrušeně probírali právě vybojovanou bitvu. Zezdola se ozývaly pravidelné tahy hoblíku nebo pily. Pracoval tam přítelův otec – stolař. Často jsem obdivoval jeho práci, kdy dokázal z hrubých neotesaných prken vytvořit jednoduché, ale krásné kusy nábytku. Ve volných chvílích nám ze zbytku vyřezával klukovské zbraně nebo postavičky vojáků či zvířátek. I můj přítel se už dokázal chopit pilky nebo nože a pod trpělivým vedením svého otce se z něj stával šikovný řemeslník. Jak jsem ho obdivoval! Jeho štíhlé prsty dokázaly uchopit pevně střenku nože a zahryznout se do kusu teakového dřeva, z něhož se nakonec vyloupl krásný kuň či velbloud. Občas jsme se vydali na výpravu za městečko a tam pozorovali pastevce koz či ovcí nebo pokřikovali na procházející karavanu.

Dětství nám plynulo svobodně a šťastně. Někdy okolo dvanáctého roku mého života moje idyla skončila. Můj otec byl státním úředníkem a služebně se přestěhoval do většího města, já jsem začal přijímat úlohu dospělého muže a věnoval se, podle přání otce, studiu. Čím dál řidčeji jsem si vzpomínal na naše klukovské hrátky a stesk po příteli se rozplynul pod tíhou mých nových povinností. Uplynula léta. Dospěl jsem v mladého muže, dosáhl dobrého vzdělání a začal se rozhlížet po nevěstě.

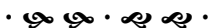
Jednoho dne jsem dostal pozvání na svatbu do Kány. Z města, kde jsem působil jako pokladník u jednoho lichváře, trvala cesta do domu ženicha čtyři dny. Vydal jsem se neprodleně na cestu jen s nejnnutnějšími věcmi a pár denáry v torně. Putování to nebylo nijak příjemné, ve dne panovala nesnesitelná horka a noci byly chladné. Přespával jsem v hostincích nebo venku v přírodě u ohňů místních pastevců. Čtvrtého dne jsem konečně celý zaprášený dorazil na místo. Svatební veselí již bylo v plném proudu. Všude spousta rozjásaných hostí, stoly se prohýbaly jídlem a pitím. Uvítal jsem se s ženichem, pozdravil i jeho překrásnou nevěstu a vrhl jsem se do víru zábavy. Vína bylo dost, a když už se zdálo, že dochází, přinesl správce hostiny dvanáct džbánů tohoto moku ještě lahodnějšího než bylo to minulé. Však si musel vyslechnout spoustu poznámek o tom, kde že ho před námi ukrýval a proč ho přináší na stůl až teď. Musím přiznat, že po přestálé unavující cestě jsem pil víc než dost a na lůžko jsem se odebíral s pocitem houpající se země. Ráno bylo kalné. Hlava mě bolela a měl jsem obrovskou žízeň. Zašel jsem do kuchyně, že najdu nějakou vodu. U ohniště stál můj přítel. Zprvu jsem ho nepoznal, byl mi povědomý, ale nedokázal jsem ho zařadit. Usmál se na mě a zeptal se, jak jsem se celou tu dlouhou dobu, co jsme se

neviděli, měl. Povíдали jsme si o uplynulých letech, co kdo dělal a mě se začalo pomalu rozjasňovat. A pak se mi náhle rozbřeslo:

„Ježíši!“, vykřikl jsem. „No jasně, já tě vůbec nepoznal! To je ale šťastné setkání! Tolik se mi po tobě stýskalo. To byla smůla, že jsme se tenkrát odstěhovali a já tě úplně ztratil z dohledu! Ale to napravíme. Ted už se mi neztratíš. Já se tě nepustím a budu pořád s tebou.“

„Jidáší“, mírně se usmál a mě se zdálo, že v jeho očích vidím hluboký smutek.

Markéta Kafkaová

Dnes při pašijích jsem uviděla ztýraného Ježíše s trnovou korunou a v ruce drží úlomek třtiny. Ježíš mlčel a vojáci se o závod předstihovali v tom, aby ho týrali. Ježíš nic neříkal, jen na mě pohlédl, v tom jeho pohledu jsem vycítila jeho tak strašné utrpení, že my nemáme ani ponětí o tom, co pro nás Ježíš vytrpěl před ukřížováním. Má duše je plná bolesti a stesku: v duši jsem pocítila velikou nenávist ke hříchu a má nejmenší nevěrnost se mi zdá veliká jako hora a dělám zadostiučinění sebezáporem a pokáním. Když vidím ztýraného Ježíše, trhá mi to srdce na kousky, říkám si, co bude s hříšničky, jestliže nevyužijí Ježíšovo utrpení. V jeho utrpení vidím celé moře milosrdenství.

Láska Boží je květ, milosrdenství ovoce.

At' pochybující duše čte tyto úvahy

A stane se důvěřující.

Sv. Faustyna - Deníček

PROGRAM FARNOSTI - VELIKONOCE 2006

Příležitost ke svátosti smíření

Sobota 8. 4.		14.00 – 18.00
Neděle 9. 4.		14.00 – 18.00
Pondělí 10. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Úterý 11. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Středa 12. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Zelený čtvrtek 13. 4.		14.00 – 18.00
Velký pátek 14. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Bílá sobota	8.30 - 12.00	14.00 – 17.00

Svátost smíření dětí

Pondělí 10. 4. 15.00 – 18.00

Pokud máte doma nemocné, kteří by přivítali návštěvu kněze, chtěli by se s ním pomodlit a přijmout svátosti, stačí říci a my kněží rádi přijdeme.

• ∞ ∞ • ∞ ∞ •

Pokud někomu něco zabraňuje přistoupit ke svátosti smíření, může přijít k osobnímu rozhovoru a ke společné modlitbě.

PROGRAM FARNOSTI - VELIKONOCE 2006

Pondělí 10. 4. 18.00 mše svatá

Úterý 11. 4. 18.00 mše svatá

Středa 12. 4. 18.00 mše svatá

**Zelený čtvrtek 13. 4. 18.00 mše svatá
do 24.00 adorace**

Velký pátek 14. 4. den přísného postu a zdrženlivosti
15.00 křížová cesta a modlitba Korunky Božího milosrdenství
18.00 velkopáteční obřady

Bílá sobota 15. 4. 8.00 modlitba breviáře v kostele
8.30 zkouška ministrantů
17.00 modlitba breviáře v kostele

Vigilie Zmrtvýchvstání Páně 20.00

Boží hod velikonoční 16. 4. 7, 9, 10.30, 18 slavnostní mše svaté

Velikonoční pondělí 17. 4. 9.00 a 18.00 mše svatá

Radost z Boží lásky a z daru vykoupení všem farníkům přejí

P. Jan Balík a P. Peter Kováč

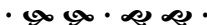
JAK VELICE JSI NÁS MILOVAL

Jak velice jsi nás miloval, dobrý Otče!
Svého jediného syna jsi neušetřil,
ale za nás hříšníky ho obětoval.

Jak velice jsi nás miloval!
A nic kvůli nám nelpěl na tom,
že je ti roven,
ale byl poslušný až k smrti,
až k smrti na kříži.

On sám byl smrti prost,
měl moc svůj život obětovat
i moc opět přijmout jej.

Pro nás on stal se
vítězem a darem obětním,
vítězem neboť obětí.
Modlitby sv. Augustina

Bohoslužby v našem kostele:

pondělí – pátek 18 hod.
sobota 7, 18 hod.
neděle 7, 9, 10.30 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)
živý růženec každé první pondělí v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši svaté

Farní knihovna půjčuje knihy: středa 16.30 - 17.45 hod.
neděle 10 - 11 hod.

Výuka náboženství: dle rozvrhu

Rozhovory o víře pro mládež: úterý 18.45 – 20 hod. v klubovně

Chrámová hud. skupina KAAOKAZHATIA: zkoušky-neděle od 9.15 hod. v klubovně

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na <http://strasnice.lantnet.cz>

Vydává farnost u Neposkvrněného Početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.

Redakčně zpracoval kolektiv.